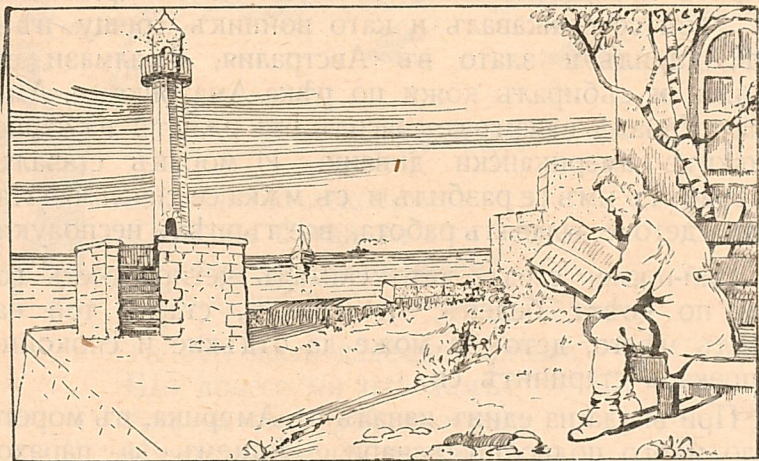

Веднажъ заедно съ храната на пазача донесли и една книга, написана на родния му полски езикъ. Въ нея родината му била описана тъй живо, че той си припомнилъ младинитѣ.

Прочелъ книгата на единъ дъхъ, плакалъ надъ нея и забравилъ да запали фара. Единъ корабъ тая нощъ се разбилъ о скалитѣ. И пазачътъ билъ уволненъ.

Старъ, немощенъ, той притисналъ книгата за родината до гърдитѣ си, качилъ се на параходъ и се завърналъ въ своята поробена страна. Той решилъ, преди да умре, да я види още веднажъ, макаръ въ нея да нѣмалъ нито единъ свой близъкъ роднина — ни баща, ни майка, ни братъ или сестра. Всички поляци той почувствалъ като свои родни братя...

